

Arrest

**nr. 137 819 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 6 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk haar bewering nog steeds te worden gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten naar aanleiding van het "LTTE"-lidmaatschap van haar oudste zoon. Daarnaast voert verzoekster aan ook problemen te vrezen met de Sri Lankaanse autoriteiten omdat zij zich in België bekeerde tot het christendom.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 61061 van 9 mei 2011 omdat zij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbonden heeft aan deze van haar zoon P.N.S. (...), die bij arrest nr. 61060 van 9 mei 2011 ongeloofwaardig werd bevonden.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een operatie aan het oog onderging in België.

Bij aangetekende brief d.d. 14/11/2014 legt verzoekster een "Inventaris der stukken" neer waarbij zij een fotokopie van een "Attest Vrederechter Warakapola inzake de problemen zoon Pirabu" aan de Raad ter brengt.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Daargelaten de vraag of de "Inventaris der stukken" die verzoekster bij aangetekende brief d.d. 14/11/2014 heeft neergelegd waarbij een fotokopie van een "Attest Vrederechter Warakapola inzake de problemen zoon Pirabu" aan de Raad ter kennis heeft gebracht, kan aanvaard worden als een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit stuk een loutere fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven betreft de bijgevoegde vertaling geen voor eensluidende verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In zoverre verzoekster artikel 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). Bovendien betreft de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen politieke rechten en valt het dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over burgerlijke rechten, zoals vrijheidsberovende maatregelen, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift omtrent de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat uit het nieuwe stuk dat zij indient, blijkt dat haar problemen en die van haar zoon nog altijd actueel zijn. Zij vervolgt dat dit stuk niet eerder kon worden neergelegd omdat het niet in haar bezit was. Daarenboven moet rekening gehouden worden met het feit dat zij zich bekeerd heeft, wat niet werd onderzocht. Verzoekende partij preciseert dat zij gedoopt is en elke week naar de kerk gaat. Voorts wijst verzoekende partij er op dat zij behoort tot een specifieke groep, met name de Tamil en de LTTE. Verzoekende partij besluit dat de boeddhisten die de meerderheid vormen in haar land, eerst oorlog hebben gevoerd tegen de Tamil, dan tegen de moslims en nu de christenen aanpakken omdat zij het land voor zich willen.

Betreffende het door verzoekende partij als bijlage aan haar vraag tot horen gevoegde nieuwe stuk, meer bepaald het origineel van het eerder door haar aangebrachte en als “Attest Vrederechter Warakapola inzake de problemen zoon P.S.” aangeduide document, stelt de Raad vast dat dit stuk, net als de eerder neergelegde fotokopie ervan, niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nummer 61 061 van 9 mei 2011 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekende partij haar bewering dat het feit dat zij zich bekeerd heeft niet werd onderzocht, mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit volgende overweging in de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot uw verdere verklaringen die u aflegt aangaande gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name dat u zich bekeerde tot het christelijke geloof na uw aankomst hier in België en daardoor bijkomende moeilijkheden vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, moet worden benadrukt dat deze evenmin overtuigen. U kon vooreerst op geen enkele wijze aantonen bekeerd christen te zijn. Dat hieromtrent problemen worden gemaakt in het Sri Lankaanse parlement zoals u aanhaalde (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 21), kon u evenmin staven tijdens uw verklaringen. Wellicht verwijst u in uw verklaringen naar een wetsvoorstel ingediend in het jaar 2004 door de partij “Jathika Hela Urumaya Party” (“JHU”) betreffende het verbod op bekingen, zoals blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Echter, volgens dezelfde informatie betreft dit enkel een wetsvoorstel en werd deze niet behandeld door het parlement. Bovendien zou het Sri

Lankaanse Hooggerechtshof geoordeeld hebben dat bepaalde passages van het wetsvoorstel ongrondwettelijk waren. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Wat er ook van zij, objectieve informatie beschikbaar op het CGVS toont aan dat de grondwet van Sri Lanka vrijheid van religie garandeert, hoewel het boeddhisme voorop staat. Evenmin wordt de problematiek van bekeerlingen opgesomd door het UNHCR in zijn "Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" d.d. 21 december 2012 als een mogelijk risicoprofiel. Bijgevolg zijn de door u ingeroepen nieuwe elementen niet afdoende relevant dat zij de kans op internationale bescherming groter maken." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij tot een specifieke groep behoort, met name de Tamil en de LTTE, wijst de Raad erop dat aan haar verklaarde en voorgehouden LTTE-profiel en dat van haar zoon N.S., en de problemen die zij hierdoor zouden hebben ondervonden, geen geloof kan worden gehecht, zo werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 61 061 dat gezag van gewijsde geniet, en waarin tevens werd geoordeeld dat de hoedanigheid van Tamil op zich niet het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging, en verzoekende partij haar verklaarde vrees voor vervolging ongelooftwaardig is.

Verzoekende partij maakt voorts zeer algemeen gewag van oorlogsgeweld vanwege de boeddhisten tegenover andere religieuze groepen, doch zij toont niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat er sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dit zou blijken.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS